

Datum van
inontvangstneming

:

18/09/2017

Zaak C-472/17

Samenvatting van het verzoek om een prejudiciële beslissing overeenkomstig artikel 98, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie

Datum van indiening:

7 augustus 2017

Verwijzende rechter:

Giudice di pace di L'Aquila (Italië)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

31 juli 2017

Verzoekende partij:

████████████████████

Verweerder:

Ministero della Giustizia

Hoofdeding

Bij de vrederechter van L'Aquila ingesteld beroep tot verkrijging van een rechterlijk bevel strekkende tot veroordeling van het ministerie van Justitie tot betaling van het bedrag van 4 500 EUR aan verzoeker, een vrederechter met minstens 14 jaren dienst, als vakantiegeld, dat overeenkomt met een maandvergoeding voor de maand augustus 2016.

Voorwerp en rechtsgrondslag van het prejudiciële verzoek

Het verzoek om een prejudiciële beslissing krachtens artikel 267 VWEU, met een verzoek tot behandeling volgens de versnelde procedure overeenkomstig artikel 105 van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie, betreft de uitlegging van het begrip „werknemer met een arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd” in de zin van clause 2 van de raamovereenkomst inzake arbeidsovereenkomsten voor bepaalde tijd, waaraan uitvoering is gegeven bij richtlijn 1999/70/EG en het begrip „vergelijkbare werknemer in vaste dienst” in

de zin van clause 4 van diezelfde raamovereenkomst, alsmede de eventuele onverenigbaarheid tussen de Italiaanse regeling van de beroepswerkzaamheid van vrederechters en genoemde bepalingen van Unierecht.

Prejudiciële vragen

- 1) Valt de dienstverrichting van de verzoekende vrederechter onder het begrip „werknemer met een arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd”, als bedoeld in de artikelen 1, lid 3, en 7 van richtlijn 2003/88, juncto clause 2 van de raamovereenkomst inzake arbeidsovereenkomsten voor bepaalde tijd, waaraan uitvoering is gegeven bij richtlijn 1999/70, en in artikel 31, lid 2, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie?
- 2) Indien de eerste vraag bevestigend wordt beantwoord, kunnen [gewone] rechters of beroepsrechters dan voor de toepassing van clause 4 van de raamovereenkomst inzake arbeidsovereenkomsten voor bepaalde tijd, waaraan uitvoering is gegeven bij richtlijn 1999/70, worden aangemerkt als met voor bepaalde tijd tewerkgestelde vrederechters vergelijkbare werknemers in vaste dienst?
- 3) Indien de tweede vraag bevestigend wordt beantwoord, vormt het feit dat de procedure voor de aanwerving in vaste dienst van gewone rechters verschilt van de wettelijke selectieprocedures voor de aanwerving voor bepaalde tijd van vrederechters, dan een objectieve reden in de zin van clause 4, punt 1 en/of punt 4, van de raamovereenkomst inzake arbeidsovereenkomsten voor bepaalde tijd, waaraan uitvoering is gegeven bij richtlijn 1999/70/EG, die rechtvaardigt dat – in de vaste rechtspraak van de Corte di Cassazione, verenigde kamers, in arrest nr. 13721/2017 en van de Consiglio di Stato in advies nr. 464/2017 van 8 april 2017 – voor vrederechters die, als verzoeker in casu, werknemers met een arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd zijn, niet dezelfde arbeidsvoorwaarden worden toegepast als voor vergelijkbare gewone rechters in vaste dienst, en tevens rechtvaardigt dat geen maatregelen zijn getroffen om te voorkomen dat misbruik wordt gemaakt van overeenkomsten voor bepaalde tijd en dit misbruik te bestraffen, zoals bepaald in clause 5 van voornoemde raamovereenkomst, waaraan uitvoering is gegeven bij richtlijn 1999/70/EG, en dat geen toepassing is gegeven aan de nationale omzettingbepaling van artikel 5, lid 4 bis, van wetsbesluit nr. 368/2001? Daarenboven bestaat er in de interne rechtsorde geen fundamenteel beginsel of grondwettelijk voorschrift dat discriminatie op het vlak van arbeidsvoorwaarden of het strenge verbod om de arbeidsverhouding van vrederechters om te zetten in een arbeidsverhouding voor onbepaalde tijd, zou kunnen rechtvaardigen, ook in het licht van de vorige interne bepaling (artikel 1 van wet nr. 217/1974), waarin reeds was bepaald dat dezelfde arbeidsvoorwaarden moesten gelden en dat opeenvolgende arbeidsovereenkomsten voor bepaalde tijd van honorair rechters moesten worden gestabiliseerd.

■■■■■

4) Is het in een situatie als de onderhavige hoe dan ook in strijd met artikel 47, lid 2, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en met het Unierechtelijke begrip van een onafhankelijke en onpartijdige rechter, dat een vrederechter, die er belang bij heeft dat het geding wordt beslecht in het voordeel van de verzoeker wier enige activiteit bestaat uit de uitoefening van dezelfde rechtsprekende functie, in de plaats treedt van de wettelijk bevoegde rechter omdat de hoogste nationale rechter – de Corte di Cassazione in verenigde kamers – de effectieve bescherming van de gevraagde rechten weigert te waarborgen, zodat de wettelijk bevoegde rechter verplicht is, indien daartoe verzocht, zich onbevoegd te verklaren om het gevraagde recht toe te kennen, ook al vindt het betrokken recht – zoals de betaalde vakantie in de onderhavige zaak – zijn grondslag in het primaire en afgeleide recht van de Europese Unie in een situatie van verticale rechtstreekse toepasselijkheid van het gemeenschapsrecht ten aanzien van de staat? Indien het Hof vaststelt dat artikel 47 van het Handvest is geschonden, welke zijn dan de interne maatregelen waarmee kan worden voorkomen dat de schending van de bepaling van afgeleid Unierecht in de onderhavige zaak bovendien tot gevolg heeft dat in de interne rechtsorde de bescherming van de Unierechtelijke grondrechten volledig wordt ontzegd?

Aangevoerde bepalingen van Unierecht

Richtlijn 1999/70/EG van de Raad van 28 juni 1999 betreffende de door het EVV, de UNICE en het CEEP gesloten raamovereenkomst inzake arbeidsovereenkomsten voor bepaalde tijd (PB 1999, L 175, blz. 43) (hierna: „richtlijn 1999/70/EG”). In het bijzonder, de hierna volgende clausules van de bij die richtlijn uitgevoerde raamovereenkomst (hierna: „raamovereenkomst inzake arbeidsovereenkomsten voor bepaalde tijd”): clausule 2, leden 1, 2 en 4, clausule 4 en clausule 5.

Richtlijn 2003/88/EG van het Europees Parlement en de Raad van 4 november 2003 betreffende een aantal aspecten van de organisatie van de arbeidstijd (PB 2003, L 299, blz. 9). In het bijzonder artikel 7, met als opschrift „Jaarlijkse vakantie”).

Aangevoerde bepalingen van nationaal recht

- De hierna volgende bepalingen van de grondwet van de Italiaanse Republiek:

Artikel 36: „Werknemers hebben recht op een salaris dat in verhouding staat tot de kwantiteit en de kwaliteit van hun arbeid en dat op zijn minst toereikend is om voor zichzelf en hun gezin een vrij en waardig bestaan te verzekeren.

[...]

Werknemers hebben recht op wekelijkse rusttijd en op betaalde jaarlijkse vakantie en kunnen daar geen afstand van doen”.

In artikel 97 is met name het beginsel verankerd volgens hetwelk voor toegang tot de overheidsorganen een vergelijkend onderzoek moet worden afgelegd, behalve in de bij de wet bepaalde gevallen.

Artikel 102 bepaalt onder meer dat het rechterlijk ambt wordt uitgeoefend door gewone rechters.

Artikel 106: „Rechters worden benoemd op basis van een vergelijkend onderzoek.

Volgens de wet op de rechterlijke organisatie kunnen honorair rechters worden aangesteld – ook via verkiezingen – voor alle functies die door alleensprekende rechters worden uitgeoefend. [...]”

Artikel 111: „Rechtspraak geschiedt in het kader van een eerlijke procedure, die bij wet wordt geregeld.

Elke procedure wordt tussen partijen gevoerd op tegenspraak, op voet van gelijkheid, voor een onpartijdige rechter. [...]”

Artikel 117: „De wetgevende macht wordt door de staat en de regio’s uitgeoefend met inachtneming van zowel de grondwet als de verplichtingen uit hoofde van het communautaire en het internationale recht. [...]”

- Wetsbesluit nr. 81 van 15 juni 2015, „Structurele regeling van arbeidsovereenkomsten”. Meer in het bijzonder bepaalt artikel 1 van dat wetsbesluit: „[d]e overeenkomst voor arbeid in een ondergeschiktheidsverhouding voor onbepaalde tijd is de gebruikelijke arbeidsovereenkomst”. Artikel 25, met als opschrift „Non-discriminatiebeginsel” luidt als volgt: „[v]oor werknemers met een arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd gelden dezelfde salarisregeling en dezelfde juridische regeling als die welke de onderneming naar evenredigheid van de vervulde arbeidsperiode toekent aan vergelijkbare werknemers in vaste dienst, waaronder worden verstaan werknemers die bij hetzelfde niveau zijn ingedeeld op basis van bij collectieve overeenkomsten vastgestelde criteria, tenzij dat objectief onverenigbaar is met de aard van de overeenkomst voor bepaalde duur”.

- Artikel 2109 van het Italiaanse burgerlijk wetboek betreffende het recht op betaalde jaarlijkse vakantie voor werknemers.

- Artikel 10 van wetsbesluit nr. 66 van 8 april 2003 houdende „Uitvoering van richtlijnen 93/104/EG en 2000/34/EG” luidt als volgt: „1. Onverminderd het bepaalde in artikel 2109 van het burgerlijk wetboek, hebben werknemers recht op een betaalde jaarlijkse vakantieperiode van minstens vier weken. [...]”

2. Voornoemde minimumperiode van vier weken kan niet worden vervangen door een overeenkomstige vergoeding voor niet-opgenomen vakantie, behalve in geval van beëindiging van de arbeidsovereenkomst. [...]”

██████████

- Artikelen 8 bis en 9 van wet nr. 97 van 2 april 1979 houdende „Bepalingen betreffende het juridische statuut en het salaris van gewone rechters en bestuursrechters”, waarbij respectievelijk de jaarlijkse vakantie en de beloning van gewone magistraten worden geregeld.

- Wet nr. 374 van 21 november 1991 houdende het „Ambt van vrederechter”. Meer in het bijzonder bepaalt artikel 1, met als opschrift „Ambt en functies van de vrederechter”, als volgt: „1. Het ambt van vrederechter wordt ingevoerd. Deze spreekt recht in civiele zaken en strafzaken en oefent een bemiddelende functie uit in civiele zaken overeenkomstig de bepalingen van de onderhavige wet.

2. Het ambt van vrederechter wordt bekleed door een honorair rechter die tot de rechterlijke macht behoort. [...]”.

Voorts wordt verwezen naar volgende artikelen van genoemde wet: artikel 3 betreffende „het organigram en de territoriale indeling van het ambt van vrederechter”; artikel 4 betreffende de „toelating tot de stage” middels een selectieprocedure op basis van schriftelijke bewijsstukken”; artikel 4 bis betreffende „stage en benoeming”; artikel 5 betreffende „benoemingsvereisten”; artikel 6 betreffende „cursussen voor vrederechters”; artikel 7 betreffende de „duur en de bevestiging van het ambt van vrederechter”; artikel 8 betreffende „onverenigbaarheden”; artikel 9 betreffende „verval, vrijstelling en tuchtsancties”; artikel 10 betreffende de „verplichtingen van de vrederechter”; artikel 11 betreffende „vergoedingen waarop vrederechters recht hebben” volgens welk een vergoeding wordt betaald voor iedere terechtzitting en voor iedere afgeronde procedure alsmede een onkostenvergoeding voor iedere maand effectief verrichte arbeid.

- Artikel 1 van wet nr. 217 van 18 mei 1974 betreffende „Juridische regeling en salarisregeling van de met gerechtelijke taken belaste vice pretori onorari (plaatsvervangende honorair kantonrechters)”, bepaalt dat met gerechtelijke taken belaste vice pretori onorari voor onbepaalde tijd in dienst worden genomen, tot aan de pensioenleeftijd, en hetzelfde salaris ontvangen als gewone rechters van het Tribunale (rechter van eerste aanleg).

- Tenslotte wordt verwezen naar de regeling inzake de civielrechtelijke aansprakelijkheid van rechters, die ook van toepassing is op vrederechters en die is geregeld in de artikelen 1, 2 en 8 van wet nr. 117 van 13 april 1988 betreffende „Vergoeding van schade die is veroorzaakt tijdens de uitoefening van het rechterlijk ambt en de civielrechtelijke aansprakelijkheid van rechters”.

Korte uiteenzetting van de feiten en de procedure

- 1 Sinds april 2002 vervult ██████████ (hierna: „verzoeker”) de functie van vrederechter bij het Ufficio di Avezzano en plaatsvervangend rechter bij de vredegerichten van Castel di Sangro en Pescara.

- 2 Uit de als bijlage gevoegde stukken blijkt dat verzoeker voornoemde activiteiten zonder onderbreking heeft uitgeoefend en 3039 civiele zaken heeft behandeld tussen 2003 en 2017 en 356 strafzaken van 2002 tot heden. Bovendien heeft verzoeker stukken overgelegd waaruit blijkt dat hij tijdens een periode van drie jaar, van 2015-2017, minstens drie terechtzittingen per week heeft gehouden, met uitzondering van de vakantieperiode van augustus.
- 3 Tijdens die vakantieperiode ontvangt verzoeker geen salaris aangezien volgens artikel 11 van wet nr. 374 van 21 november 1991 enkel salaris kan worden ontvangen indien het ambt daadwerkelijk wordt uitgeoefend. Die salarisregeling verschilt van die van gewone rechters, zogenoemde „beroepsrechters”, die volgens artikel 8 bis van wet nr. 97 van 2 april 1979 recht hebben op een jaarlijkse verlofperiode van 30 dagen.
- 4 Op 28 juli 2017 heeft verzoeker bij de vrederechter van L’Aquila een beroep tot verkrijging van een rechterlijk bevel ingesteld strekkende tot veroordeling van het ministerie van Justitie tot betaling aan verzoeker van het bedrag van 4 500 EUR, dat volgens verzoeker overeenkomt met de maandelijkse vergoeding waarop een gewone rechter met minstens 14 jaren dienst die reeds drie maal een beoordelingsgesprek heeft gehad, recht heeft voor de maand augustus 2016.

Voornaamste argumenten van partijen in het hoofdeding

- 5 Verzoeker voert om te beginnen aan dat vrederechters werkzaam zijn in een ondergeschiktheidsverhouding. Dit blijkt in het bijzonder uit de op vrederechters rustende verplichting om een dienstregeling en de kalender van de terechtzittingen na te leven, die in specifieke tabellen zijn vastgelegd door de Consiglio superiore della magistratura (hoge raad voor de magistratuur, hierna: „CSM”) alsmede uit het feit dat vrederechters onder het gezag van de voorzitter van de Tribunale vallen.
- 6 Dat vrederechters werkzaam zijn in een ondergeschiktheidsverhouding heeft volgens verzoeker tot gevolg dat artikel 7 van richtlijn 2003/88/EG op hen van toepassing is. Volgens dat artikel wordt „aan alle werknemers jaarlijks een vakantie met behoud van loon van ten minste vier weken [...] toegekend, overeenkomstig de in de nationale wetten en/of gebruiken geldende voorwaarden voor het recht op en de toekenning van een dergelijke vakantie”. Ook in het nationale recht wordt een dergelijk recht op betaalde jaarlijkse vakantie voor een periode van ten minste vier weken toegekend aan werknemers, en wel in artikel 36 van de grondwet, artikel 2109 van het burgerlijk wetboek en artikel 10 van wetsbesluit nr. 66 van 8 april 2003.
- 7 Voorts betoogt verzoeker dat overeenkomstig clause 2, punt 1, en clause 4, punten 1, 2 en 4, van de raamovereenkomst inzake arbeidsovereenkomsten voor bepaalde tijd voor vrederechters dezelfde arbeidsvoorwaarden gelden als die welke gelden voor gewone rechters met dezelfde anciënniteit. Laatstgenoemden zijn namelijk „vergelijkbare werknemers in vaste dienst” in de zin van clause 4

[REDACTED]

van de raamovereenkomst inzake arbeidsovereenkomsten voor bepaalde tijd. Dit houdt in dat vrederechters niet minder gunstig mogen worden behandeld dan laatstgenoemden, tenzij het verschil in behandeling om objectieve redenen is gerechtvaardigd. Volgens verzoeker is dat in casu echter niet het geval.

- 8 Dit verbod van discriminatie tussen werknemers met een arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd en vergelijkbare werknemers in vaste dienst is in de Italiaanse rechtsorde omgezet bij artikel 6 van wetsbesluit nr. 368 van 6 september 2001, dat vervolgens, met ingang van 25 juni 2015, is vervangen door artikel 25 van wetsbesluit nr. 81 van 15 juni 2015.
- 9 Daarenboven benadrukt verzoeker dat het feit dat vrederechters werkzaam zijn in een ondergeschiktheidsverhouding volgt uit de rechtstreekse toepasselijkheid ten aanzien van de Italiaanse staat en overheidsdiensten van genoemde richtlijnen 1999/70/EG en 2003/88/EG, zoals uitgelegd door de relevante arresten van het Hof van Justitie van de Europese Unie en, meer in het bijzonder, door het arrest van 1 maart 2012, [REDACTED] C-393/10, EU:C:2012:110.
- 10 Dat richtlijnen 1999/70/EG en 2003/88/EG zijn geschonden, wordt bevestigd door:
 - besluit nr. 102/2013 van het Europees Comité voor Sociale Rechten betreffende het collectief klachtrecht, dat op 16 november 2016 is gepubliceerd en ziet op socialezekerheidsrechten van vrederechters;
 - mededeling DG EMPL/B2/DA-MAT/sk (2016), waarin de Commissie van de Europese Unie heeft aangekondigd dat zij voornemens was een inbreukprocedure in te leiden betreffende de verenigbaarheid met het recht van de Europese Unie van de nationale regeling inzake de door honorair rechters verrichte diensten, meer in het bijzonder wat betreft de opeenvolging van arbeidsovereenkomsten voor bepaalde duur (clausule 5 van de raamovereenkomst inzake arbeidsovereenkomsten voor bepaalde tijd), het verschil in vergoeding (clausule 5 van die overeenkomst) en vakantie (artikel 7 van richtlijn 2003/88, juncto clausule 4 van de raamovereenkomst inzake arbeidsovereenkomsten voor bepaalde tijd);
 - de mededeling van 23 maart 2017 waarbij de voorzitter van de Commissie verzoekschriften van het Europees Parlement, naar aanleiding van de bijeenkomst van 28 februari 2017 waarin een aantal verzoekschriften zijn besproken betreffende de arbeidsvoorwaarden van vrederechters in Italië, het ministerie van Justitie heeft verzocht de nodige maatregelen te nemen om te voorkomen dat „beroepsrechters en honorair rechters verschillend worden behandeld op juridisch, financieel en sociaal vlak”.
- 11 Vervolgens gaat verzoeker in op de vraag betreffende de bevoegdheid van de vrederechter bij wie de zaak aanhangig is gemaakt. In dat verband merkt hij op dat, aangezien vrederechters werkzaam zijn in een ondergeschiktheidsverhouding, het verzoekschrift overeenkomstig het nationale recht had moeten worden

ingediend bij de Tribunale, die de bevoegde rechter is inzake arbeidsgeschillen, dan wel bij de Giudice amministrativo (bestuursrechter). Volgens verzoeker is dat criterium in casu echter niet van toepassing op basis van de vaste rechtspraak van de Corte di cassazione (hoogste rechter in burgerlijke en strafzaken) volgens welke, zoals onlangs is herhaald in arrest nr. 13721 van 31 mei 2017 van de Corte di cassazione, verenigde kamers, de door de vrederechter verstrekte dienstverlening vrijwillige dienstverlening is die niet kan worden aangemerkt als een openbaar ambt en bijgevolg uitsluitend op basis van de waarde van de zaak moet worden bepaald welke rechter bevoegd is voor het verzoek betreffende de financiële regeling van dergelijke honorair ambtenaren.

- 12 Volgens verzoeker gaat die rechtspraak uit van een onjuiste toepassing van de door het Hof van Justitie geformuleerde criteria op basis waarvan wordt bepaald of sprake is van arbeid in een ondergeschiktheidsverhouding. Die rechtspraak is derhalve in strijd met de beginselen die ten grondslag liggen aan de toepassing van genoemde Unieregeling

Korte uiteenzetting van de motivering van de verwijzing

- 13 De verwijzende rechter is van oordeel dat in het licht van artikel 7 van richtlijn 2003/88/EG, junctis clause 2, punt 1, en clause 4, punten 1, 2 en 4, van de raamovereenkomst inzake arbeidsovereenkomsten voor bepaalde tijd, de vrederechter als een werknemer met een arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd moet worden beschouwd en voor vrederechters bijgevolg dezelfde arbeidsvoorwaarden moeten gelden als voor gewone rechters, die vergelijkbare werknemers in vaste dienst zijn. Volgens de verwijzende rechter zijn er namelijk geen objectieve redenen in de zin van clause 4, punt 1 en/of punt 4, van genoemde raamovereenkomst die zich ertegen verzetten dat de door vrederechters verrichte arbeid, op financieel en fiscaal vlak, wordt gelijkgesteld met die van gewone rechters.
- 14 Ter ondersteuning van die stelling brengt de verwijzende rechter een aantal bepalingen van nationaal recht in herinnering waaruit blijkt dat voor de toegang tot en de uitoefening van het ambt van vrederechter voorwaarden gelden die vergelijkbaar zijn met en soms zelfs identiek aan die welke voor gewone rechters gelden. Uit de aangehaalde bepalingen volgt immers dat vrederechters, met het oog op hun indiensttreding, met succes een selectieprocedure moeten doorlopen waarop een stageperiode volgt, en dat, net als gewone rechters, vrederechters een eigen ambtsgebied toegewezen krijgen overeenkomstig de wettelijke bepalingen en is gehouden zijn de organisatorische maatregelen van de CSM en de dienstorders van de voorzitter van de Tribunale na te leven. Het ministerie van Justitie beschikt ten aanzien van vrederechters over ruime bevoegdheden op organisatorisch vlak en op het vlak van toezicht en kan eventuele onregelmatigheden melden aan de bevoegde tuchtinstanties. Vrederechters die hun deontologische verplichtingen niet naleven, vallen onder de tuchtbevoegdheid van de CSM. De uitoefening van het ambt van vrederechter is in wezen

[REDACTED]

onverenigbaar met enige andere vorm van arbeid of met de uitoefening van een politiek mandaat. Om de vier jaar hebben vrederechters een beoordelingsgesprek met de CSM. Voor vrederechters gelden dezelfde regels inzake civiele aansprakelijkheid als voor gewone rechters. Ook inzake een aantal praktische aspecten betreffende inning van vergoedingen en aangifte van de inkomsten, die op fiscaal vlak uitdrukkelijk zijn gelijkgesteld met de inkomsten van werknemers, gelden voor beiden dezelfde regels.

- 15 De verwijzende rechter komt derhalve tot de slotsom dat, los van de terminologie die wordt gebruikt door de Italiaanse wetgever, die de vrederechter omschrijft als „honorair rechter”, het geen twijfel lijdt dat de door laatstgenoemde verrichte activiteit, net als die van gewone rechters, onder de publieke arbeidsverhoudingen onder gezag, te weten onder de publiekrechtelijke dienstbetrekking, valt.
- 16 De verwijzende rechter merkt voorts op dat, anders dan in de zaak die aanleiding heeft gegeven tot het arrest van het Hof van Justitie van 1 maart 2012, [REDACTED] C-393/10, EU:C:2012:110, dat betrekking had op de arbeidsregeling van deeltijdse rechters in het Verenigd Koninkrijk, wordt de activiteit van de vrederechter in wezen gekenmerkt door een voltijdse arbeidsbetrekking. Dit wordt bevestigd door het bijzonder hoge aantal (gemiddeld 1 123) civiele procedures en strafprocedures dat iedere vrederechter jaarlijks behandelt. Dat aantal is dermate hoog dat vrederechters geen andere beroepsactiviteiten kunnen uitoefenen.
- 17 Ter ondersteuning van de stelling dat vrederechters werknemers zijn, brengt de verwijzende rechter in herinnering dat de Europese Commissie in de zaak EU Pilot 7779/15/EMPL betreffende de verenigbaarheid met het Unierecht van de Italiaanse regeling inzake de door honorair rechters verrichte diensten, Italië in het ongelijk heeft gesteld. In dat verband heeft de Commissie herinnerd aan de rechtspraak van het Hof van Justitie volgens welke bij de omschrijving van het begrip „werknemer” in de zin van het Unierecht moet worden uitgegaan van objectieve criteria die, wat de rechten en plichten van de betrokkenen betreft, kenmerkend zijn voor de arbeidsverhouding (arrest van 9 juli 2015, [REDACTED] C-229/14, EU:C:2015:455, punt 34). Voorts volgt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie dat het hoofdkenmerk van deze arbeidsverhouding is gelegen in de omstandigheid dat een persoon gedurende bepaalde tijd voor een ander onder diens gezag prestaties verricht tegen beloning (met name arrest van 4 december 2014, FNV Kunsten Informatie en Media, C-413/13, EU:C:2014:2411, punt 34).
- 18 In het licht van de door de Commissie aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie, komt de verwijzende rechter tot de slotsom dat het volkomen irrelevant is dat in het nationale recht de door vrederechters verrichte activiteit wordt beschouwd als „honorair” en dat dus ten aanzien van laatstgenoemden toepassing dient te worden gegeven aan het „pro rata temporis”-beginsel, volgens hetwelk de door vrederechters ontvangen vergoeding moet worden bepaald op basis van de vergoeding waarop gewone rechters – de vergelijkbare werknemers in vaste dienst – recht hebben.

- 19 Volgens de verwijzende rechter zijn er geen „objectieve redenen” in de zin van clausule 4, punt 1 en/of punt 4, van de raamovereenkomst inzake arbeidsovereenkomsten voor bepaalde tijd, die kunnen rechtvaardigen dat vrederechters in de Italiaanse wettelijke regeling en rechtspraak worden gediscrimineerd, wat betreft de arbeidsvoorwaarden die gelden voor gewone rechters. In dat verband, anders dan de Corte di cassazione en de Consiglio di Stato hebben geoordeeld, is volgens de verwijzende rechter het beginsel dat gewone rechters voor een vergelijkend onderzoek moeten slagen, niet relevant. Los van het feit dat dit beginsel in casu is nageleefd omdat vrederechters, aangezien zij tevens advocaten zijn, allemaal voor een vergelijkend onderzoek zijn geslaagd, kan het namelijk niet worden beschouwd als een fundamenteel beginsel van de Italiaanse grondwet en hoe dan ook niet in de weg staan aan de toepassing van het Unierecht en de erkenning van de daaraan ontleende grondrechten.
- 20 Ten slotte gaat de verwijzende rechter, die zelf ook een vrederechter is, in op de kwestie van de onpartijdigheid en onafhankelijkheid met betrekking tot het onderhavige beroep, dat ziet op de financiële regeling van personen die dezelfde functies als hij vervullen en bijgevolg in wezen „collega’s” zijn. In dat verband erkent de verwijzende rechter, gelet op zijn duidelijk belang bij de toewijzing van het beroep en in het licht van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie (arrest van 19 september 2006, C-506/04, EU:C:2006:587, punten 48-53), dat hij niet als onafhankelijk en onpartijdig kan worden beschouwd in de zin van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Aangezien het voor hem onmogelijk is de zaak aanhangig te maken bij de volgens de bepalingen van het nationale recht bevoegde rechter, omdat in de vaste rechtspraak van de Corte di cassazione niet is erkend dat de door vrederechters verrichte activiteit een publieke dienstbetrekking is, verzoekt de verwijzende rechter het Hof van Justitie van de Europese Unie niettemin voor recht te verklaren met welke maatregelen kan worden voorkomen dat in de Italiaanse rechtsorde wordt geweigerd bescherming van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten te bieden.